

og samme Gier paa begge Sider, eller om den gaar i Kanten af en Mark, og altsaa to forskjellige Eiendomme grændse op til den. Der er ogsaa en anden Grund, som gjør mig endnu mere betænkelig ved dette Forslag. Jeg tillod mig nemlig, da denne Sag var til 1ste Behandling, at berøre et Punkt, som Udvalget ikke, og det maaske meget rigtigt, har taget Notits af. Det er den Fare, der er for Veifarende ved løsgaaende Tyre. Man læser saa tit i Aviserne, og jeg kjender mange Exemppler paa, at Folk ere blevne forfulgte og undertiden ødelagte af disse Dyr. Vedtage vi nu denne Bestemmelse, som vil føre til, at Hegnene langs Veiene forsvinde, og som tillader, at Kreaturer maa pasfere. Veiene, eftersom de lyste, saa er der desto større Fare i denne Henseende. Nu vil Forslaget ganske vist heller ikke taale dem paa Veien, uden at de ere under Bevogtning. Ja, men paa mange Herregaarde er der een eller to Vogtere til 100 Røer og 3—4 Tyre; det har ikke Meget at betyde, naar der er Spørgsmaal at forhindre, at der sker nogen Skade, saa at min Konklusion bliver den, at jeg maa være imod dette Forslag. Men der er endnu Et, som jeg ikke kan lade uberørt. Det er, at jeg ikke forstaar, hvorledes Udvalget har kunnet gaa ind paa Forslaget under Nr. 28, og derimod ikke vil gaa ind paa Nr. 23. Det forekommer mig, at det vilde være en Utling, hvis det skulde kunne tænkes, at Forslaget under Nr. 28 blev vedtaget, og Mindretallets Forslag Nr. 23 forkastet; thi de gaa i Virkeligheden ud paa Et og det Samme. Det ene tillader, at løse Kreaturer maa græsse i Begroften, det andet, at fattige Folk maa lade deres Røer græsse der, og det første er forsaavidt, mindre heldigt, som det ikke er nær saa begrændset som det sidste, hvor der er opstillet adskillige Betingelser, nemlig at Kreaturerne skulle føres saaledes i Groften, at det ikke generer noget Menneffe. Jeg skal derfor henstille til den ærede Formand, om ikke Forslaget under Nr. 28 kan komme til Afstem-

ning for Nr. 23, fordi det, som sagt, er min Betragtning, at de begge gaa ud paa Et og det Samme, og at det vilde være i høieste Grad ubilligt at forkaste Nr. 23, naar man havde vedtaget Nr. 28. Som sagt, det er blot en Henstilling. — Hvad Forslaget under Nr. 23 angaar, kan jeg til en vis Grad sympathisere dermed, men af de Grunde, jeg før nævnte, at man enten maa gaa den ene Vej eller den anden, men ikke gjøre Undtagelser, tror jeg, man heller ikke godt kan gaa ind derpaa, medmindre Forslaget under Nr. 28 vedtages; sler dette, skal jeg ogsaa stemme for Nr. 23, men forkastes Forslaget under Nr. 28, stemmer jeg for mit Bedkommende ogsaa mod Nr. 23. Jeg tror desuden, at de Herrer Forslagsstillere befindende sig i en Illusion, naar de tro, at dette Forslag indeholder Noget, der bliver til Fordel for de Fattige. Paa ingen Maade! Nei, Folgen bliver ganske simpelt den, at Sogneraadene leie Græsningen ud. Nu leie de Sletten ud, men naar Lovgivningen tillader, at græsse, ville de ogsaa leie Græsningen ud, og hvem kan betale mest derfor? Naturligvis de Lodsieiere, hvis Marker grændse op til Veien, saa jeg tror, at det er en Illusion, naar Forslagsstillerne have ment, at man vil opnaa Noget til Fordel for de Fattige. Forslaget begynder med de Ord: „Naar Færdseleu ikke forstyrres.“ Det er strax en meget vanskelig Ting at afgjøre, naar Færdseleu forstyrres, og naar den ikke forstyrres. Hvem skal afgjøre det? Det skal vel nærmest blive Politiet, men det staar der slet ikke et Ord om; og dernæst maa jeg bemærke, at der ogsaa i Slutningen er en Tilføielse, som efter min Mening ikke er heldig, forsaavidt man overhovedet venter sig Noget af Forslaget. Der staar nemlig, at de tilstødende Lodsieiere skulle samtykke. Det kan maaske være nødvendigt, hvor der ikke er Hegn mellem Veien og Lodsieiernes Marker; men, hvor der er Hegn, er det aldeles overflødig, og ogsaa hvor der ikke er Hegn, er det ligeledes overflødig, da det forlanges, at En skal gaa og trække med Dy-